

SCHERP

Uitgeverij Eenvoudig Communiceren | Lezen voor Iedereen

www.eenvoudigcommuniceren.nl

www.lezenvooriedereen.be

Tekst: Marlies Verhelst

Redactie en vormgeving: Eenvoudig Communiceren

© 2022 | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 8696 721 6

NUR 284 en 286

MARLIES VERHELST

SCHERP

MINI
THRILLER

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

Vrijdagmorgen – 08:00 uur

Rustig fietst Nura naar het eettentje Farah Food. Het is nog vroeg. Ze is vast de eerste. Meestal komt Dean als tweede aan en Osman als derde. Haar vriendin Cherry is bijna altijd te laat. Met z'n vieren vormen ze een vast groepje. Elke morgen wachten ze op elkaar op de hoek bij Farah Food. Met z'n vieren fietsen ze dan naar school. Dat doen ze al vanaf de brugklas. En zo doen ze het een paar jaar later nog steeds.

Nura stapt af. Ze is inderdaad de eerste. Ze leunt tegen de muur en zwaait naar Farah. Die doet net het luik voor het raam van het eettentje omhoog.

'Hee, Nura!' Dat is de stem van Dean en niet veel later sluit Osman aan.

Dean pakt zijn telefoon en laat Osman een grappig filmpje zien.

Dan hoort Nura een fietsbel. Het is Cherry.

'Hai', begroet ze haar vriendin. 'Let's go!'

'Wacht even', zegt Dean.

'Even dit afkijken', zegt Osman en hij tuurt weer naar Deans telefoon.

Een halve minuut later kijkt Osman op.
'Oké, klaar.'

Nura en Cherry fietsen voorop. Het is maar tien minuten fietsen naar school.

'Heb jij gisteren die serie nog afgekeken?', vraagt Cherry.

'Ja, zo spannend ... Hee, wat is dat daar?' Nura wijst voor zich uit. 'Is er iets gebeurd of zo?'

Ze zien een hoop agenten op de stoep naast het fietspad staan.

'Ik denk het. Wat veel agenten!'

'Een ongeluk misschien?'

'Ik zie geen ziekenwagen.'

Fietsend komen ze dichterbij de agenten.

Twee van hen gebaren dat ze kunnen doorfietsen.

'Het is vast een controle', zegt Nura. Ze kijkt opzij als ze langs de agenten rijdt.

'Nura! Cherry! Wacht!'

Nura kijkt achterom. Osman staat met zijn fiets op de stoep, een stukje voorbij de agenten.

Nura remt.

'Wat?', vraagt ze.

'Dean is aangehouden.'

Cherry's ogen worden groot.

'Dean? Hoe dan? Dean is geen crimineel.'

'Nee,' zegt Osman, 'maar blijkbaar ziet hij er wel uit als een crimineel.'

'Dean?', reageert Nura.

'Waarom moest hij anders afstappen?', vraagt Osman.

Ze staan nu met z'n drieën op de stoep,

'Hij heeft gewoon pech', zegt Nura. 'Kijk dan.

Dat meisje moet ook haar tas openmaken.'

'En ze fouilleren die jongen daar', wijst Cherry.

'Zie jij verder nog leerlingen van onze school?'

'Nee, alleen Dean.'

Dean is inmiddels afgestapt. Hij moet zijn tas afdoen. Een agent fouilleert hem.

'Die agent controleert hem wel heel lang', zegt Osman.

Daarna doorzoeken ze Deans hele tas.

'Waarom duurt het zo lang?' Cherry trommelt met haar vingers op haar stuur.

Eindelijk komt Dean eraan.

'Jullie hebben op mij gewacht!'

'Tuurlijk', zegt Nura. 'We fietsen toch altijd met

z'n vieren naar school? Wat was er?'

'Controle op wapens en drugs.'

'En ze pikten jou eruit?' Osman grijnst. 'Je ziet er blijkbaar uit als een dealer.'

'Grappenmaker. Echt niet', zegt Dean.

'Nou,' reageert Osman, 'ik moest niet stoppen.'

'En wij mochten ook doorfietsen', zegt Cherry lachend. 'Nee, Dean, je ziet er echt uit als een dealer.'

'En? Hebben die agenten nog iets gevonden?', vraagt Osman.

'Tuurlijk niet', zegt Dean. 'Wat denk je? Dat ik drugs in mijn tas heb? Of dat ik een mes bij me draag? En stel dat ik een mes zou hebben, denk je dan dat ik door mocht fietsen? Ze vroegen ook nog eens van alles. Of ik een wapen had. Of ik vrienden heb die een mes bij zich hebben. Of ik drugs gebruik. Maar goed, laten we gaan. Anders komen we nog te laat.'

Vrijdagmorgen – 08:30 uur

Iedereen is op weg naar het lokaal van de mentor. Mevrouw Benders staat al in de deuropening.

‘Wat was dat bij het fietspad?’, vraagt Bahir.

‘Controle’, zegt Dean.

‘Oh, van scooters zeker’, zegt Bahir. ‘Dat had mijn neef pas. Werd zijn scooter op een rollerbank gezet. Wat denk je?’ Hij wacht niet op antwoord.

‘De scooter was opgevoerd.’

‘Hoe zou dat nou komen, Bahir?’, grinnikt Osman.

‘Lach maar’, zegt Bahir. ‘Zijn scooter kreeg een WOK-melding.’

‘WOK?’, vraagt Dean.

‘Wachten Op Keuring. Nu moet mijn neef zorgen dat de snelheid weer omlaaggaat. En daarna moet hij zijn scooter opnieuw laten keuren. Op eigen kosten.’

‘Balen, man’, zegt Osman.

‘Ik ben blij dat ik van de andere kant kwam’, zegt Bahir. ‘Anders hadden ze mij er zeker uit gepikt.’

‘Jouw scooter gaat vast ook heel hard’, zegt Dean.

‘Ik ben geen slak. Maar hee, jij hebt toch helemaal geen scooter, Dean?’

‘Klopt’, antwoordt Dean. ‘Dit was een controle op drugs en wapens.’

‘En Dean moest mee met de agenten’, zegt Osman.

De mond van Bahir valt open. ‘Je maakt een grap, bro.’

‘Bro, ik ben serieus’, zegt Osman. ‘Een agent heeft Dean gefouilleerd.’

‘En ik moest mijn tas openmaken’, vult Dean aan.

‘Ze wilden weten of ik een mes of drugs had.’

‘Omdat ze dachten dat jij een niffie hebt? Of drugs dealt?’ Bahir lacht luid. ‘Zijn er meer gecontroleerd?’ Bahir kijkt rond.

‘Wij niet’, zegt Nura. ‘Wij mochten gewoon doorfietsen.’

Cherry knikt. ‘Wij zien er niet uit als criminelen.’

Met één hand zwiept ze haar lange haar naar achteren.

‘Iemand anders?’

Niemand reageert.

‘Dus van de hele klas kiezen ze Dean uit als een mogelijke dealer?’

‘Ja man, ik kon het ook bijna niet geloven’, zegt Osman.

Bahir pakt Dean bij zijn schouder. 'Ik ga je vanaf nu *dealer* noemen in plaats van Dean.' Hij loopt lachend het lokaal in.

'Dealer Dean', zegt Nura. 'Haha.'

'Wat is er aan de hand?' Mevrouw Benders kijkt de klas in.

'De politie dacht dat Dean een niffie had', zegt Bahir.

'Een niffie?'

'Een mes, mevrouw', zegt Bahir.

'Klopt dat, Dean?'

'Zo ging het niet helemaal', antwoordt Dean.

'Er was gewoon een controle.'

'En van iedereen die daar fietste, werd Dean gekozen.' Bahir schiet weer in de lach.

'Ze controleerden ook andere jongeren, hoor.'

Dean draait zijn hoofd naar Osman, maar die zegt niets.

'Je had geen mes bij je, neem ik aan?' Mevrouw Benders kijkt Dean kort aan.

'Nee, natuurlijk niet.'

'Mooi.'

Dan kijkt mevrouw Benders weer naar de klas.

‘Goed, jongens. Iemand verder nog een vraag of opmerking?’ Ze wacht niet op antwoord.
‘Nee? Dan gaan we beginnen met de les.’

Vrijdagmorgen – 11:00 uur

Het is pauze. Nura neemt een slok water.

Ze geeft het flesje daarna aan haar vriendin.

‘Wil je ook?’ Cherry pakt het flesje aan.

‘Komen jullie?’ Dean komt de gang in rennen.

‘Hoezo?’, vraagt Nura.

‘Martis staat al in de deuropening.’ Dean kijkt er serieus bij.

‘Nou en?’, reageert Nura.

‘Pff’, antwoordt Cherry. ‘De bel is nog maar net gegaan, hoor. En trouwens, horeca kan me echt niet boeien.’

Ze brengt het flesje naar haar mond en drinkt het leeg.

‘Dan niet’, zegt Dean.

Hij sjeest richting de wc’s, komt er een halve minuut later weer uit en sprint terug naar de klas.

‘Dean neemt alles altijd zo serieus’, vindt Cherry.

‘Bahir noemt hem een dealer, maar hij is dat echt niet. Eerder het omgekeerde.’

Nura schiet in de lach.

‘Vertel mij wat’, zegt ze. ‘Kom, laten wij ook maar naar horeca gaan.’

Cherry zucht.

‘Vooruit dan maar. Ik hoop dat we vandaag eens iets lekkers gaan maken.’

‘Alles beter dan wortels snijden.’

‘Van die dunne sliertjes. Alsof ik ooit zelf op die manier een wortel ga snijden.’

‘Ik eet sowieso geen wortels.’

Als ze bij het lokaal zijn, groet meneer Martis de meiden vriendelijk.

Meneer Martis is aardig, maar koken vindt Nura stom. Ze wil later gewoon lekker werken op een terras en drankjes serveren. Hoe ze groente moet snijden, boeit haar niet. Die hygiëne vindt ze ook stom. Ze weet echt wel dat je in de keuken vaak je handen moet wassen. Waarom begint meneer Martis daar elke les over?

‘Dag dames, welkom. Ga zitten, dan kunnen we beginnen.’

Nura had een boze blik van de docent horeca verwacht. Hij houdt niet van laatkomers. Maar hij is blijkbaar in een goede bui.

Ze volgt Cherry en ploft neer op een van de krukken. Meneer Martis sluit de deur.

‘Nee, hè’, fluistert Nura tegen Cherry. Ze wijst naar het aanrecht. ‘Wortels.’

‘Zul je zien dat we straks weer van die dunne sliertjes moeten snijden!’, reageert Cherry. ‘Daar heb ik echt geen zin in.’

‘Dat heb ik gehoord’, zegt meneer Martis.

Hij gaat voor de klas staan en heet iedereen welkom.

‘Straks gaan we inderdaad werken met wortels.

Goed opgemerkt, Nura en Cherry. Alleen gaan we vandaag geen sliertjes snijden. Wie weet trouwens nog hoe die techniek heet?’

‘Julienne’, zegt Dean.

‘Helemaal goed.’ Meneer Martis steekt zijn duim omhoog. ‘Vandaag maken we een worteltaart, ook wel een *carrot cake* genoemd. Straks leg ik uit hoe we die gaan maken en wie wat doet. Maar eerst wil ik jullie iets anders vertellen. Volgende week loopt een mbo-student mee tijdens mijn lessen. Hij heeft hier een paar jaar geleden ook op school gezeten. Dat is extra leuk voor mij.’

Nura staart naar buiten. Er valt niks te zien, want het schoolplein is leeg.

Toch is het altijd nog boeiender dan een opmerking over een nieuwe stagiair.

‘Ik hoop dat jullie zorgen dat hij zich welkom zal voelen.’

‘Het is dus een hij’, fluistert Cherry. ‘Hopelijk is hij een beetje knap.’

‘Pff’, zucht Nura. ‘Jij kan ook echt alleen maar aan jongens denken!’

‘Dames, opletten graag.’ Meneer Martis kijkt hen streng aan. ‘Ik ga de taken verdelen. Graag jullie aandacht.’